

Arrest

nr. 93 803 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u afkomstig te zijn van Afghanistan, geboren te Kabul in 1981. Uw etnische afkomst is Pashtoen (Kochi) en u bent een soennitische moslim. U was nooit politiek actief in uw land, evenmin iemand anders van uw familie. U diende uw land te ontvluchten omwille van een grondconflict met commandant Habibullah van de partij van Haji Qadir. Uw grootvader is afkomstig van de provincie Ningarhar, district Rodat, Kooz Baroo. Bij zijn overlijden werd de grond verdeeld onder uw vader en zijn broer. Uw oom verkocht zijn deel aan commandant Habibullah. Deze

betaalde echter maar de helft van de koopsom. De overeenkomst was dat uw oom hem de eigendomsakte zou overhandigen bij afbetaling van de andere helft van de koopsom. Drie maanden later kwamen de Taliban aan de macht en commandant Habibullah diende te vluchten. De grond bleef effectief in handen van uw oom, die er de vruchten van had. Na het installeren van de nieuwe regering werd commandant Habibullah districtshoofd van Lalpooor (Nangarhar). Hij nodigde uw oom en uw vader uit. Omdat uw vader in Mazar-i-Sharif werkte, ging uw oom samen met zijn schoonvader. Commandant Habibullah vroeg uw oom om de eigendomsakte. Hij beweerde dat hij voor de volledige grond had betaald – dus ook het stuk van uw vader. Uw oom repliceerde dat hij enkel zijn stuk had verkocht en dat Habibullah hem nog een halve koopsom moest. Uw oom pleitte ervoor de zaak te laten beslechten door de Jirga (stamoudsten). Hierop werd Habibullah kwaad, sloeg uw oom en probeerde hem een document te laten ondertekenen dat betrekking had op de hele partij grond. Van dit alles heeft u pas veel later vernomen gezien u dikwijls in Faizabad verbleef waar u de theehandel van uw vader had overgenomen. Uw vader kwam toen ook thuis en riep de Jirga bijeen, die de zaak in jullie voordeel beslechtte. Commandant Habibullah legde zich hier niet bij neer. Toen uw vader en u weer vertrokken waren, kreeg u het bericht van uw moeder dat de mannen van Habibullah haar lastig vielen en naar u en uw vader vroegen. Op een dag wilde de zoon van Habibullah, Wakil, vergezeld van gewapende mannen uw broer met geweld meenemen naar het districtsbureau. Uw moeder kwam hem ter hulp maar ze werd beledigd en geslagen. Hierop vocht uw broer terug en werd hij door Wakil doodgeschoten. Uw oom riep u naar Kabul en vertelde u het droevige nieuws. Die dag werd uw broer begraven. Vervolgens verbleef u twee tot drie maanden in Rodat. Uw vader zag af van bloedwraak. Maar omdat uw vader schulden had gemaakt bij iemand, gaf hij zijn deel van de grond aan deze persoon. Uw vader mocht wel nog de bomen rooien die erop stonden. Tijdens dit werk kwamen Habibullah en zijn mannen. Er ontstond een dispuut. Wakil schoot in het been van uw oom. Uw vader, die dacht dat hij gedood was, rende naar de burens om een wapen en schoot Wakil dood. Na dit incident verliet uw vader onmiddellijk de regio en ging naar Kabul, met uw familie en deze van uw oom, die voor verzorging was achtergebleven in Rodat. Uw vader riep u naar Kabul. Na twee maanden besliste de familie dat er een risico was voor uw leven en dat het beter was het land te verlaten.

Op 04.03.2003 verliet u Kabul richting Europa en arriveerde op 02.11.03 in België. Op 07 januari 2004 vroeg u asiel aan. De Dienst vreemdelingenzaken beoordeelde uw asielaanvraag op 23 januari 2004 als onontvankelijk. In dringend beroep nam het Commissariaat-generaal op 6 februari 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Nadat uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen werd trok u naar het Verenigd Koninkrijk tot u er op 7 mei 2010 asiel aanvroeg. Op 7 oktober 2010 nam België de behandeling van uw tweede asielaanvraag van het Verenigd Koninkrijk over.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat de aangehaalde elementen van vervolging geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Tijdens uw tweede asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden werpen op de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien door de Conventie van Genève. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Daarnaast dient te worden bekeken of u in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus indien u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen volgens artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van uw aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de problemen die u Afghanistan deden ontvluchten en de veiligheidssituatie in het district Rodat moet er opgemerkt dat uw verklaringen tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag zodanig afwijken van uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw algehele geloofwaardigheid volledig in het gedrang komt. U bent immers geheel tegenstrijdig over zowel uw identiteit als uw activiteiten, uw verblijfplaatsen, uw familiesituatie en uw asielproblemen in Afghanistan.

Zo moet er allereerst op gewezen worden dat u in uw tweede asielaanvraag stelt dat u niet N.(...) B.(...) K.(...) heet maar wel A.(...) A.(...) M.(...). U beweert dat tijdens uw eerste asielaanvraag de naam van uw vader en uw grootvader als de uwe werden neergeschreven. Uw vader zou N.(...) heten en uw grootvader B.(...) K.(...). Als u er evenwel op gewezen wordt dat N.(...) geen voornaam maar een stam- of dorpsnaam stemt u met deze stelling in en verandert u de naam van uw vader naar B.(...) K.(...). Dat u uw grootvader slechts enkele minuten eerder deze naam gaf, zou een vergissing zijn, zo zegt u. U wordt er vervolgens mee geconfronteerd dat u tijdens uw eerste asielaanvraag zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader Nader (Khan) heette. U zou zich toen vergist hebben, luidt de verklaring opnieuw (CGVS 6/6/12 p.4; DVZ 23/1/04 p.2; CGVS 4/2/04 p.2). Dat u in 2004 geen van de talrijke gelegenheden te baat greep om uw correcte naam op te

geven, is erg bevreemdend. Even bevreemdend is het dat u voortdurend uw verklaringen wijzigt omtrent de naam van u, uw vader en grootvader.

Voorts kan u ook over uw activiteiten in Afghanistan geen eensluidende verklaringen afleggen. Zo beweert u anno 2012 dat u tot het vijfde of zesde jaar studeerde en drie tot vier keer een jaar moest overdoen (CGVS 6/6/12 p.5). Tijdens uw eerste asielaanvraag klonk het dat u tot de zevende graad studeerde en slechts één jaar, het vierde, diende te dubbelen (DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04 p.4). Ook over uw professionele activiteiten en daaraan verbonden verblijfplaatsen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u in het laatste gehoor beweerde dat u nooit een beroep uitoefende en slechts de koeien te grazen uitliet, beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u theehandelaar was in de provinciale hoofdstad van Badakshan, Faizabad (CGVS 6/6/12 p.6; DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04 p.8,16). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken gaat u er tegenin. U zou niet langer dan twee of drie maanden in Badakshan gewoond en gewerkt hebben (CGVS 6/6/12 p.6).

Nog markanter zijn de tegenstrijdigheden waaraan geen enkele verklaring over uw familie ontsnapt. Zo doet de vaststelling dat u geen van de namen van uw broers of zussen die u in 2004 opgaf kan reproduceren de wenkbrauwen fronsen. Zo vermeldt u in het laatste gehoor A.(...) N.(...) en J.(...) N.(...) als zijnde uw broers. Geconfronteerd met de namen die u in 2004 opgaf, kan u een lacht niet onderdrukken en zegt u zeer nonchalant dat de namen die u toen noemde de juiste zijn (CGVS 6/6/12 p.5; DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04). Ook de namen van noch het aantal zussen dat u tijdens uw eerste asielaanvraag opgaf, kan u in uw gehoor op 6 juni 2012 correct weergeven (CGVS 6/6/12 p.7; DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04). Verder is het u eveneens volstrekt onbekend dat u in 2004 verklaarde dat uw oudste broer enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gedood werd (DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04 p.2,14). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak ontkent u ze volledig: niet uw broer maar uw vader werd doodgeschoten (CGVS 6/6/12 p.5). Uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag blijkt echter dat uw vader nog in leven was op het moment van uw vlucht uit Afghanistan. Deze versie van de feiten ontkent u andermaal volledig (CGVS 6/6/12 p.5). Dat u over dergelijke essentiële zaken als het al dan niet overlijden van uw vader en uw broer geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen, ondermijnt volledig het geloof in de waarheidsgetrouwheid van uw asielaanvragen. Verder is het ook merkwaardig dat u nu beweert dat uw vader geen beroep uitoefende maar slechts lid van Hezb-i Islami en de Taliban was, terwijl u eerder zijn lidmaatschap geheel onvermeld liet en vertelde dat uw vader handelaar was (CGVS 6/6/12 p.6,7; CGVS 4/2/04 p.2,8). Als u ingelicht wordt over de beroepsactiviteiten die u tijdens uw eerste asielaanvraag vertelde raakt u niet verder dan deze te beamen.

Verder kan u ook over de informatie over uw familie die u doorheen uw contacten vanuit België onderhield geen aannemelijke verklaringen afleggen. Zo zegt u te zijn vergeten waar uw familie woonde toen u contact met hen had. U kan zich evenmin herinneren met wie uw moeder samenwoonde op dat moment. Uiteindelijk besluit u dat uw moeder alleen bij uw oom woonde. U weet niet wat er met de rest van uw familieleden gebeurde (CGVS 6/6/12 p.3,5). Dat dergelijke cruciale informatie over uw familie na uw vertrek uit Afghanistan u niet zou zijn bijgebleven, zoals u beweert, is erg verwonderlijk. Ook uw verklaringen over het verbreken van de contacten die u met uw familie had, roepen verwondering op. U beweert dat u het contact met uw familie verloor en het niet trachtte terug te winnen omdat u zich opgelaten voelde door het nieuws dat u ontving over de schuldeisers die u familie belaagden (CGVS 6/6/12 p.2,3-4). Het zou immers omwille van uw reis naar Europa zijn dat uw familie zich in de schulden stak (CGVS 6/6/12 p.2). Over de schuldenkwestie waardoor u het contact met uw familie kwijtspeelde, kan u evenwel geen overtuigende verklaringen afleggen. Zo kan u zich niet herinneren hoeveel u in totaal leende voor uw reis en weet u slechts drie van de vele schuldeisers, zoals u het verwoordt, bij naam te noemen (CGVS 6/6/12 p.2). Op de vraag hoe het mogelijk is dat een familie van handelaars, eigenaars van gronden en anderhalf huis in Rodat en gronden en een huis in Kabul zich in schulden moet steken om uw reis te betalen, hangt u een verhaal op dat uw vader bij gebrek aan banken zijn geld onder verschillende mensen verdeelde, die het na zijn dood niet teruggaven. Dit is allerm minst een bevredigende verklaring. Zo is het verwonderlijk dat uw vader geen andere investering voor zijn geld vond en biedt het nog steeds geen verklaring voor de schijnbare tegenstelling van uw talrijke eigendommen tegenover de aangehaalde schulden. Bovendien, verklaarde u uw vader in uw eerste gehoor nog springlevend. U vertelde onder andere dat uw vader uw reis regelde, waar u nu uw oom voor deze taak naar voren schuift (CGVS 6/6/12 p.3,6; DVZ 23/1/04 p.13). Uw verklaring kan bijgevolg allerm minst als afdoende weerhouden worden.

Tenslotte blijkt u zo goed als niets meer te weten over de problemen die u verhinderen naar Afghanistan terug te keren. Als u gevraagd wordt de problemen uiteen te zetten maakt u gewag van vijanden. Wie die vijanden dan wel zijn, kan u niet vertellen. Over de problemen weet u te vertellen dat ze "dezelfde zijn als vroeger". Als antwoord op de open vraag om alles te vertellen wat u zich nog herinnert over uw problemen komt u niet verder dan dat er een persoonlijke vete was over grond, dat de overheid het u ook moeilijk maakte en ook de Taliban. Meer kan u zich effectief niet herinneren over uw

problemen (CGVS 6/6/12 p.4). Dat uw asielrelaas te ver opgeborgen zit in uw geheugen illustreert u ook door de dood van uw broer, een centrale gebeurtenis in het relaas, te verwisselen met uw vader (CGVS 6/6/12 p.6; DVZ 23/1/04 p.10; CGVS 4/2/04 p.2,14). Dat u haast geheel onwetend bent over de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielrelaas aanbracht, ondergraft elk geloof in deze motieven.

Als verklaring voor de talrijke markante tegenstrijdigheden en cruciale lacunes in uw kennis, stelt u dat u alles vergeten bent. U maakt eveneens melding van psychologische problemen (CGVS 6/6/12 p.3,5,6,7). Uw verklaring dat u aan geheugenverlies zou leiden, blijft echter een blote bewering. Op geen enkele wijze staat u uw stelling. Veel waarschijnlijker is het dat u tijdens uw eerste asielaanvraag in België een frauduleus profiel en asielmotieven aanwendde, die u zich zoals u zelf terecht aangeeft, nu vergeten bent. Deze vaststelling leidt tot de conclusie dat het asielrelaas waarop u uw aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet steunt allerm minst aannemelijk heeft weten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat het reëel risico op ernstige schade dient beoordeeld te worden in geval van een terugkeer naar de stad Kabul. U bent immers een volwassen man die in de hoofdstad is geboren en u verbleef afwisselend in Kabul en Rodat, zo zegt u (CGVS 6/6/12 p.6). Tevens bezit uw familie over een huis en gronden in de stad Kabul (CGVS 6/6/12 p.3). Voorts kan er uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u onderwijs heeft genoten en beide landstalen machtig bent (CGVS 6/6/12 p.7; CGVS 4/2/04 p.1). In het gehoor dat op 4 februari 2004 plaatsvond stelde u dat u langere tijd actief was als handelaar in een grote stad waardoor u vaardigheden heeft opgedaan die uw integratie in de hoofdstad Kabul zullen vergemakkelijken (CGVS 4/2/04 p.8,16). In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling van de bedrieglijkheid van uw profiel en asielverhaal worden door het gebrek aan documenten allerminst omgebogen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht en stelt dat er beoordelingsfout is gebeurd van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker legt de nadruk op de algemene situatie van de Afghaanse bevolking, die toelaat te geloven dat er tegenover hem een reëel risico op onherstelbare schade bestaat zoals opgenomen in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Gelet op de politieke situatie in zijn land en zijn eigen vrees voor vervolging zou hij moeten genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut. Volgens verzoeker is hij wel degelijk vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de asielaanvraag van verzoekers op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd geoordeeld dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aanvaard kon worden aangezien de door verzoeker aangehaalde elementen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming in het licht van het Vluchtelingenverdrag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker opnieuw verwees naar de problemen die hij reeds uiteenzette bij zijn eerste asielaanvraag (verklaring 17/02/2011, vraag 37).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde evenzeer vast dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede asielaanvraag tegenstrijdig zijn met de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde. De tegenstrijdige verklaringen betreffen zowel verzoekers identiteit, als zijn activiteiten, zijn verblijfplaatsen, zijn familiale situatie en zijn asielproblemen in Afghanistan. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane concrete vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De Raad acht verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in het asielrelaas, waarop hij ook zijn aanvraag tot het bekomen van subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet steunt, aannemelijk te maken.

2.3. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR van 17 december 2010. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op het

voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF